Prijs 10 Cts. GRATIS PROEFNUMMER **Zaterdag 14 December 1940.**
3e Jaargang; Nr. 71.

De Misthoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en A. v. d. OORD
Redactie en Administratie LEIDSCHESTRAAT 85;
AMSTERDAM-C. — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs v. Nederland *f* 1.25 p. kw.; *f* 4.75 p. jaar.
Buitenland: *f* 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 10 cents. — Advertentietarieven op aanvraag.
Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

WAAR HET OM GAAT!

Wanneer wij kennis nemen van wat men schrijft in nationaal-socialistische periodieken en brochures, dan treffen wij naast een overvloed van rake artikelen en opmerkingen ook veel vulpenproducten aan, die als het ware van abstracte begrippen en hoogdravende, doch tegelijkertijd voor de massa weinig zeggende terminologieën aaneengeregen zijn. De schrijvers hiervan stellen zich blijkbaar op het standpunt: Waarom zullen wij het eenvoudig zeggen, als het anders kan?

Wij nemen gaarne aan, dat diegenen, die zich hieraan schuldig maken, het evengoed met onze zaak voor hebben als wie dan ook en we beseffen ook wel de moeilijkheid, die hierin ligt, dat begrippen, welke ons langzamerhand vertrouwd zijn geworden, den buitenstaanders geen belang kunnen inboezemen, omdat zij het wezen, dat erachter verborgen ligt, niet hebben leeren kennen. En waar practisch negen van de tien Nederlanders nog altijd tot de „buitenstaanders" gerekend kunnen worden, schuilt hierin een gevaar voor onze propaganda.

Een gevaar, dat bovendien volkomen overbodig is, omdat juist nationaal-socialisten temidden van de realiteit staan en zij dientengevolge hun ideeën duidelijk en klaar kunnen formuleeren en voor de groote massa aannemelijk kunnen maken.

Wat wij allen willen, is immers een staat, waarin de werker tot zijn recht komt en waar het product van zijn arbeid ten goede komt aan de volksgemeenschap in haar geheel en niet aan een kleine groep profiteurs. Een staat, die geen klassenstrijd kent, maar een klassen-samenwerking, waar niet de belangen van de onderscheidene groepen tegen elkaar worden afgewogen om de sterkste, d.i. de meest kapitaalkrachtige, te doen zegevieren, doch waar slechts het belang van het geheel domineert. Een staat tenslotte, waar recht en plicht elkander in evenwicht houden en zonder elkander niet kunnen bestaan.

En de basis van dit alles is de bewustheid van de onderlinge verbondenheid aan dat geheel, waarvan wij allen deel uitmaken en de wetenschap, dat wij dit geheel alleen dan groot en sterk kunnen maken, wanneer we ons bloed zuiver houden.

Zwarte terreur aan een sterfbed.
Geen H. H. Sacramenten voor den stervenden nationaal-socialist.

De marxisten mochten ons al een Utopia, een heilstaat, voorspiegelen, waarin alle menschen uit vrijen wil broeders zouden zijn, maar wij beloven dat niet, om de doodeenvoudige reden, dat wij er zelf niet in gelooven. We beseffen immers heel wel, dat, wanneer het er op aan komt, de menschen evenveel slechte eigenschappen hebben als goede, d.w.z. dat de bestaande aanleg zich al naar gelang van de omstandigheden zoowel ten goede als ten kwade kan ontwikkelen en we weten ook, dat er heel veel ordening van overheidswege voor noodig is om alles in de goede banen te leiden.

Een heilstaat zou uit zijn aard alleen maar kunnen zijn de volkomen en volgroeide anarchie, de volslagen regeeringloosheid dus, waar alle menschen uit zichzelf het goede doen en waar dus de ordenende overheid overbodig is. Doch zulk een staat is ondenkbaar en onmogelijk, alleen reeds op psychologische gronden en het heeft geen zin om hiermede de menschen te vermoeien en te misleiden.

Want zelfs in zulk een ideale samenleving zou de mensch niet zonder leiding kunnen.

De staats- of, beter gezegd, de volksconstructie, zooals wij die wenschen, ligt ver binnen de grenzen van het bereikbare en is zelfs de eenige weg om uit de impasse te geraken. Zij berooft ons niet, zooals de reactie zoo gaarne beweert, van onze geestelijke vrijheden en allerminst ontneemt zij ons de vrijheid van het woord, de vrije uiting van de gedachte. Het Fransche spreekwoord, dat zegt, dat de waarheid ontstaat door de botsing van de verschillende meeningen, blijft ook in de nieuwe orde zijn volle waarde behouden. Wij maken slechts onderscheid tusschen goedwillende en dus opbouwende critiek eenerzijds en slechtwillende of noodelooze, eventueel gevaarlijke en afbrekende critiek anderzijds. Het eerste is niet alleen geoorloofd, maar zelfs gewenscht; het laatste wordt als schadelijk afgewezen. Wanneer zij, die het goede willen, van meening verschillen over de toepassing van de middelen, die tot het doel moeten leiden, is er geen enkel bezwaar tegen, dat zij dit ook kenbaar maken. Ze mogen dit ook scherp doen, mits de goede wil vaststaat, omdat vrienden elkaar de waarheid moeten kunnen zeggen zonder elkander den rug toe te keeren. Wie critiek niet verdragen kan, is in bedenkelijk vaarwater terechtgekomen.

Daaraan moesten we denken, toen we van een onzer lezers een boozen brief ontvingen naar aanleiding van het hoofdartikel in het vorige nummer: Het moet anders gaan!

De briefschrijver verwijt ons een gebrek aan discipline, omdat wij het „beter zouden weten dan Mussert zelf". En dat, omdat we er op aandrongen, dat de propaganda zich meer op de arbeiders moest richten en ook door de arbeiders zelf moest worden gevoerd.

Welnu, we herinneren ons een rede van Mussert, jaren geleden, waarin deze — volkomen terecht — verklaarde zijn volgelingen niet als hersenloos vee te willen zien, maar als denkende medestrijders en het komt ons voor, dat een leider weinig gediend is met een horde knikkebollende jabroers van het gehalte van dezen briefschrijver.

Integendeel, een leider moet niet alleen zelf richting geven, maar moet ook de bestaande stroomingen weten te verwerken om ze in de goede richting om te buigen. En wij willen geacht worden als vriend te spreken, wanneer wij er op wijzen, dat voor een revolutie allereerst een revolutionnaire geest noodzakelijk is — zonder daarbij overigens aan de befaamde „barricaden" te denken. Waarmede wij maar zeggen willen, dat een strooming, welke er op gericht is de macht in den staat te veroveren, niet reeds vóór dien tijd verburgerlijkt mag zijn. En als niet tijdig de arbeiders tot actieve medewerking bewogen kunnen worden, komt het nog eens zoo ver. Dat is o.i. het eenige waar het om gaat!

Wat heeft Rosenberg's „Mythe" tot ons, Nederlanders, te zeggen?

III.

Dit laatste artikel over de „Mythe" zal uitsluitend gewijd zijn aan de religie als diepste zingeving van het leven. Cultuur, staatkunde en volkshuishouding worden hierbij betrokken op een allerlaatste waarde, zonder welke zij hun onderling verband zouden verliezen. Op dit gebied valt de eigenlijke beslissing of men zich compromisloos tot de nieuwe wereldbeschouwing bekent, dan wel, ondanks de aanvaarding van bepaalde politieke denkbeelden, toch nog in het oude bleef steken. De totaliteit der nationaal-socialistische omwenteling eischt nu eenmaal, dat men radicaal durft te zijn en geen schotten plaatst met een waarschuwend „verboden toegang"! Daarbij doet het er weinig toe, of men het terstond in alles met Rosenberg eens is; het komt er alleen op aan, hem te volgen tot in datgene, waar de grond der dingen ligt en te wachten, of er in eigen wezen snaren zijn, die onweerstaanbaar meetrillen.

Dit eenvoudige recept is echter voor omvangrijke groepen onzer volksgenooten gelijk een bittere medicijn; zij volharden liever in hun z.g. geestelijk bezit en sluiten het veiligheidshalve af voor elke beïnvloeding van buiten. Dat belooft een zekere rust — een schijnrust weliswaar —, maar belet hun, zich te overtuigen van wanen, welke zij ongeweten meetorsen. Bovendien schuilt daar een instinctieve angst achter, deze n.l., dat zij meegesleurd zouden kunnen worden in stroomingen, welke hen naar onbekende kusten voeren. „Daar moet veel veranderd worden", vindt men, „de geheele structuur van ons sociale en maatschappelijk leven dient ingrijpend gewijzigd", zoo hooren wij aan alle kanten roepen; maar gijzelf, willen wij vragen, die in uw innerlijk leven, ook in uw religievorm, de slakken meedraagt van gestorven tijden en wellicht zelfs het erfgoed van vreemde rassen, meent gijzelf, in eene zich revolutioneerende wereld, te kunnen volstaan met deze verstarde houding van den bourgeois satisfait? In eene periode, waarin letterlijk alle waarden herijkt worden, zal eveneens de religie in het geding betrokken worden, opdat zij wederom zij, wat zij immer in haar hoogtijden was: de heilige, wijdende macht in het leven van volkeren en enkelingen.

„Dat beteekent strijd om het christendom", zal stellig in verschillende kerkelijke toonaarden worden aangeheven; „deze Rosenberg verwerpt ons christendom, hij voert begrippen in, welke onze belijdenissen niet verdragen." Laat dit nu eens waar zijn, wat baat dan dit onwelluidende geschrei? Door uitroepen is nog nooit iets weerlegd. Maar allen, die aldus reageeren, beseffen niet, wat er feitelijk aan de orde is. Zij willen, of kunnen niet inzien, dat de religieuze draagwijdte der „Mythe" een hoofdbestanddeel, beter het **uitstralingscentrum** bevat van een tot zichzelf komend germaansch volk; dat er m.a.w. geen levende religie zijn kan, ook voor ons Nederlanders, indien deze indruischt tegen, of niet geworteld is in den mystieken oerbodem van het ras.

Het is waarachtig niet voor de aardigheid, wanneer Rosenberg te velde trekt tegen de roomsche leer met haar oostersche magie en Etruskische pausenheerschappij, wanneer hij den Protestanten de verjoodsching van den geest verwijt en de „christelijke" kerken een gruwelijke, bewuste en onbewuste vervalsching voor de voeten werpt van de eenvoudige, blijde Boodschap aangaande het Hemelrijk, dat in ons is." In deze en talrijke overeenkomstige brandende zinnen, spreekt zich een principieel verzet uit tegen de ontaarding en het bederf van het beste, wat wij bezitten. Religie is geen waarheid, of een stel waarheden, welke voor alle rassen pasklaar gemaakt zijn. Dit intiemste en geheimste laat zich niet afzonderen van het wezen, waarvan het bloed de drager is. Een noordsch volk kan niet werkelijk religieus zijn, zoolang het doordrenkt blijft van gevoelens en voorstellingen, welke stammen uit de joodsch-godsdienstige sfeer; daardoor wordt het aan zichzelf onttrokken, naar zijn ziel verkracht en tot versteening gebracht. Heeft men bij zichzelf wel eens overwogen, hoeveel joodsche dwangdenkbeelden ons vaderlandsche

Calvinisme als evenzoovele onnederlandsche — want ongermaansche — stoffen in de volksziel heeft neergelegd? De ziekelijke liefde voor den jood berust voor een goed deel op deze onmerkbare infiltratie; niet voor niets boden onlangs juist de protestantsche kerken dat zonderlinge jodenadres aan den Rijkscommissaris aan! „Eens voor altijd", zegt Rosenberg, „moest het z.g. Oude Testament als boek der religie worden afgeschaft; daarmee verdwijnt de trouwens mislukte poging der laatste 1500 jaar, ons naar den geest tot joden te maken."

Er zou evenwel niets gewonnen zijn, zoo langs den weg van het Nieuwe Testament dezelfde gifstoffen toch weer binnenslopen. De strijd zou verloren zijn op het oogenblik, dat men het gevaar meende bezworen te hebben. Angstige zielen vreezen hier de aantasting van het christendom tegemoet te gaan en zijn geneigd de oogen te sluiten en de ooren dicht te stoppen. Slechts de moed der waarheidzoekers kan aansporen te volharden in de trouw aan het eens beleden beginsel; wie uit schuchtere piëteit halverwege omkeert, wordt een ongelukkige zwever tusschen twee werelden. Wij eeren het in Rosenberg, dat hij onbeschroomd, zij het niet zonder eerbied, heenbreekt door het struikgewas van joodsch-christelijke verdichtingen en daarbij met geestelijk heroïsme blind is voor de resultaten. Zulk een man hadden wij noodig! **Wat hebben wij aan tradities en** overgeërfde inzichten, wanneer zij in beslissende uren ons verhinderen geheel waar, geheel onszelf te zijn, wanneer zij vijandig staan tegenover het leven, dat in ons ruischt? Waarom zou b.v. een figuur als Paulus ons gezaghebbend moeten binden, indien zijn rabbinistische begrippen ons noordsche wezen storend doorkruisen? Kunnen wij, Germanen, ons soms in Syriërs veranderen? Sinds de „Mythe" geschreven werd, kan geen christen van noordschen bloede zich met een schouderophalen van deze vragen afmaken, daarvoor zijn ze te ernstig en te dwingend! Ten onzent heeft men behoedzaam tot dusver deze geheele problematiek ontweken en zich gedragen, alsof er geen vuiltje aan de lucht was. En geen wonder! Want zoolang men zich hysterisch opwindt over het ontslag van een paar joodsche hoogleeraren, kan men kwalijk lust gevoelen den jood te verdrijven uit eigen hart en eigen religie. Nochtans zal het van een bereidheid tot dezen innerlijken strijd afhangen, of ons volk kan ingaan in de nationaal-socialistische levensorde.

Na bovenstaanden aanloop stellen wij nu de beslissende vraag: **Wat blijft er van het christendom over, wanneer het van alle joodsche elementen gezuiverd is?** Welk antwoord geeft de „Mythe" hierop?

A Rosenberg

Van het grootste belang is in dit verband de opvatting van Rosenberg — een meening, die hij deelt met H. S. Chamberlain en Delitzsch —, dat er niet de minste aanleiding bestaat voor de gedachte aan een joodsche afstamming van Jezus. Galilea — zijn vaderland — was van oudsher bekend als de „heidengouw", een nederzetting van Amorieten, die bij de uitzwerming van het noordras een ver vooruitgeschoven post innamen. Deze door zwaar wegende argumenten gesteunde hypothese geeft een verrassende verklaring af voor het onjoodsche en anti-joodsche in Jezus' persoonlijkheid en leer. Men moet het wijten aan de roomsche kerk, dat het christendom bij zijn invoering in ons werelddeel gebastaardeerd, veroosterscht en verjoodscht werd, in tegenstelling tot het Johannes-evangelie, dat nog geheel van een aristocratischen geest doorademd is. „Aldus trok" — men lette terdege op dit woordelijke citaat — „eene met zaligheid voor geknechten doortrokken religie, onder bescherming van de misbruikte, groote persoonlijkheid van Jezus Europa binnen." Het behoeft geen nader betoog, hoe Rosenberg de allerscherpste onderscheiding maakt tusschen het historische, kerkelijke christendom en de gestalte van zijn Stichter. Slechts kwaadwilligheid kan van den auteur der „Mythe" een omverwerper maken van de verhevenste verschijning, die de aarde ooit gekend heeft. Dit blijkt ten overvloede nog uit de volgende principieele overweging.

Voor het Avondland ligt in de idee der onvergankelijke persoonlijkheid het kernpunt der wereldbeschouwing; de „faustische" mensch met zijn oneindigheidsverlangen is daarvan een der duidelijkst sprekende openbaringen. Deze manifestatie van de ziel van ons ras valt voor Rosenberg samen met Jezus' leer betreffende de handhaving der eeuwige persoonlijkheid in het aangezicht der gansche wereld. Daarom noemt de „Mythe" Jezus, ondanks alle christelijke kerken, een pool (Angelpunkt) onzer geschiedenis; daarom werd Hij de god der Europeanen, zij het tot op heden in niet zelden afstootende caricaturiseering. Kan echter dit besef der persoonlijkheid, dat Gothische cathedralen bouwde, dat een gelaat van Rembrandt schiep, sterker het algemeene bewustzijn doordringen, dan zou een nieuwe golf onzer beschaving zich verheffen. Maar de onbetwistbare veronderstelling voor dezen hoogeren vorm onzer cultuur blijft de overwinning op de axioma's der „christelijke" kerken.

Dit ziet er geheel anders uit dan een strijd tegen het christendom zonder meer. Men zou zelfs met beter recht het omgekeerde kunnen volhouden. De kerken evenwel en het geloof van tallooze christenen zijn door Rosenberg op onverzoenbare wijze „in Frage gestellt" en deze hevige aanval op de raslooze bolwerken eener verjoodschte religie was het, welke bij de onraad speurende heeren en hun volgelingen den felsten en vaak laaghartigsten afweer in het leven moest roepen. Wij wenschen niets liever dan in Nederland aan dezen aanval alle kracht bij te zetten; men kan dat bitter en onaangenaam vinden, het zij zoo. Ook in deze arena zullen wij dienen af te dalen, om in een edele worsteling te kampen om de vrijwording van onzen geest en bij te dragen tot behoud en herwinning der bloedeigen religieuze krachten.

Daarom zeggen wij het Rosenberg na, dat het de geweldige prediker is en de toornende in den tempel, de man, die meesleepte en dien „zij allen" volgden, niet het offerlam der joodsche profetie, die als leidend ideaal voor ons oplicht uit de evangeliën; en wij weten met Rosenberg, dat anders ook de evangeliën voor ons gestorven zijn. Maar zij zullen niet sterven, zoolang de liefde van Een, die zich van zijn zieleadel en van zijn sterke persoonlijkheid bewust was, weerklank vindt in het verwante germaansche hart...

Het waren slechts enkele grepen, welke wij deden uit den rijkdom der „Mythe"; wij wilden de lectuur niet overbodig maken, doch veeleer ertoe prikkelen en aansporen.

Listig verzet-haardje van de Roomsch-Joodsche Unie.

Bijeenkomst van de Britsche Brigade in de „Kleine zaal".

Het leven in de lage landen verandert langzaam. De breede stroom van het volksleven wordt in een nieuwe bedding geleid, die meer voor de toekomst belooft dan de langzaam vermodderende geul der democratie. De massa merkt daarvan alleen het uiterlijke: een paar benoemingen, een paar verordeningen. En ondertusschen wordt op allerlei plaatsen koortsachtig gewerkt aan den ombouw.

Bij dit werk zijn in de breede rivier van het leven enkele kleine doode plekken ontstaan, een paar draaikolken, waar het vuil, dat tot heden door onvoldoende reiniging van het water steeds maar boven bleef drijven, nu wordt bijeengedreven — en omlaag gezogen, om geruischloos te verdwijnen.

Maar rondom en boven dit alles straalt reeds het nieuwe, blijde wereldbeeld van den strijdenden germaanschen mensch.

In de „kleine zaal" (van het Concertgebouw te Amsterdam) zaten zij bijeen. Het beeld was niet veel anders dan vóór de Meidagen: Joden en snobs. Wat je noemt: de intellectueelen, de humanisten enz. Wat er bij gekomen was, dat waren de speldjes, blauw met goud. Het blauw van het „blauw-blauw laten" en de goud-leeuw der plutocraten. Tot zoover was het beeld der geunioneerde joden niet merkwaardig. Merkwaardig was wèl het programma van den comediant Paul Huf. Merkwaardig door z'n brutaliteit en moedwilligheid. Het was overigens handig in elkaar gezet.

Vier dagen van te voren verscheen er in „De Telegraaf" een soort proclamatie voor deze bijeenkomst, ingekleed als een literair interview. Daarin deelde de redactie (waarschijnlijk J. W. F. Werumeus Buning) mede, dat „na langen tijd" Huf weer eens een versvoordracht zou houden.

En opdat de élite van de „Kl. zaal" geen seconde in onzekerheid zou verkeeren omtrent het gebodene, had de heer Huf, juist toen de Telegraaf-Unionist binnen kwam stappen, **toevallig** een „oude kalfsleeren band" open liggen en de krantenman haast zich van dit gelukkige toeval gebruik te maken en voor zijn lezers het volgende hoogst actueele gebed af te drukken:

„O vader Willebrort, zie neder
uit den hogen,
Hoe uw geplanten hof ontsiert wort en
vertogen;
By 't geen gij hebt gezaaid,
is onkruid ingebragt:
De wachters sliepen, en de vyant
kwam by nacht.
De tijdt der duisternis zal, op zijn beurt,
ook enden,
Als God, medogende naar ons 't gezicht
zal wenden,
En weêr verzamen, die nu heftig
zijn verdeelt,
En hovaardy, vol twist haar rol
hebbe uitgespeelt.
Verzoek, door uwe beê, dat Godt
zijn heldre stralen
Van licht en waarheit, laat
op deze landen dalen,
Dat Christus schapen weer vergaderen
in een' stal.
Dan wordt Godts naem en leer
verheerlijkt in dit dal.
Dan zullen wy uw koor,
o Willebrort versieren.
Dan bloeit de Godsvrucht weer
der vrome Batavieren."

Vanzelfsprekend heeft de krantenman zijn vondst geweldig gevonden. Maar veel risico loopen wilde hij toch ook niet en daarom haastte hij zich eraan toe te voegen: „Het is van Jan Baptist Wellekens" en „op de titelpagina staat het jaartal 1737".

Ziezoo, nou maken „ze" mij lekker niks.....

Het volgende tafreel speelt niet in de „Kl. zaal", maar in den trein en de voordrachtsvorm is een dialoog. Tusschen twee Unie-klanten n.l.: een jood en een waarschijnlijk-niet-jood.

De niet-jood heeft „het" blijkbaar niet heelemaal gesnopen en de zoon Abrahams legt het hem daarom uit:

— Maar snap je dat nou niet, man? Dat is toch je reine politiek! Kunnen ze toch zeggen wat ze willen!! Moet je hooren:

....zie neder uit den hogen, hoe uw geplanten hof (dat zijn wij) ontsiert wordt en vertogen (door de nazi's). Bij 't geen gij hebt gezaaid, (onze cultuur) is onkruid ingebragt: (rassenleer, heidendom natuurlijk). De wachters sliepen (dat waren onze soldaten) en de vijant kwam bij nacht (met vliegmachines). De tijd der duisternis (dat is zooals 't nou is) zal, op zijn beurt, ook enden (als Engeland heeft gewonnen!). Als God (daar kun je over denken zooals je wil) medogende naar ons 't gezicht zal wenden en weer verzamen, die nu heftig zijn verdeelt (over de aarde n.l. zooals onze koningin en haar familie) en hoovaardij (van die rot-fascisten) vol twist haar rol hebbe uitgespeeld (die lui aan de macht wordt toch niks) .... enz.

Ja — toen had de andere het ook gesnapt. Gut ja, wat je nog allemaal doen kunt, als je een beetje in die ouwe literatuur thuis bent. Daar snapt zoo'n Duitsche pottenkijker toch geen steek van. „Alleen die Willebrort — is dat niet erg katholiek?"

„Ach man, schei nou toch uit. In tijden van gevaar zijn wij toch allemaal één tegen de bruine pest. Heeft de paus niet gezegd, dat alle katholieken eigenlijk joden waren, maar dan in geestelijk opzicht? Waarom zouden wij joden en protestanten dan niet zoolang katholieken zijn in politiek opzicht! Is dat nou zoo erg?"

Ja, ja, daar zat iets in, daar zat zelfs vèel in, vond de ander en hij verdiepte zich in de raadselachtige regels, waarin dank zij het versierde koor van Willibrort, de Batavieren weer een bloeiende godsvrucht voortbrengen.

Aan zijn gezicht was te zien, dat dit voor een eenvoudig protestant niet zoo gauw was te doorgronden.

Welaan, na deze voorbereiding onder de Telegraaf-lezers, kón de „Kl. zaal" niet meer leeg blijven. Zooals gezegd wàren er dan ook heel wat lieden van de Britsche-brigade. En Paul Huf deed alsof hij „Ons Volk" in verzen stond te karakteriseeren. En „de zaal" loeide bijval — hetgeen nu wel is te begrijpen.

Is de „Veldheer" van den marxist Verwey niet het uitgekiende stuk, om de volksche, heroïsche gedachte en het veldheerschap van een groot staatsman van heden met „vergeestelijkte" humanisterigheid te trachten omlaag te halen tot het modder-peil der plutocraten? Ja, dat is het — en daarom mocht het niet ontbreken. En natuurlijk was daar ook de „Ballade van den Boer" van.... Werumeus Buning, voor alle Unionisten uitgegeven door de joodsche uitgeverij Querido in een goedkoope „gelegenheids"(?)-uitgave. De ballade van den Romàànschen boer natuurlijk, het consequente tegenstuk tegen het boerendom van het germaansche Noorden. De boer in de visie van het politieke christendom.

Tot heden was dit het laatste bedrijf van dezen „kunst-avond". Wat ons betreft behoeft het niet het laatste bedrijf te zijn. Want één ding is zeker: dergelijke bijeenkomsten zijn niet anders dan anti-Duitsche demonstraties. Voortzettingen en uitbreidingen van andere Unie-relletjes aan Universiteiten e.d.

Dit bleek ook duidelijk uit de waarde die het gehoor hechtte aan het „Nieuw

Nederlandsch Lied" van den vindingrijksten polemist van het politieke katholicisme: Anton van Duinkerken. Het zou de moeite loonen de oudere kranten- en tijdschriftartikelen van dit heer („professor" Asselbergs) eens opnieuw door te lezen, om te ontdekken hoezeer het jodenpubliek gelijk heeft met den zin, dien het achter de woorden van dit „programma" zoekt. Daarom — één bedrijf ontbreekt hier nog voor ons gevoel!

Wij willen niet eindigen zonder een kort berichtje van buiten de Kl. zaal. In een Noord-Hollandsch plaatsje vond de eigenaar van een zaak op een kwaden morgen een kort briefje op zijn bureau. Het briefje was van den boekhouder-kassier en luidde:

„Mijnheer, mijn geweten als lid van de Nederlandsche Unie heeft mij verplicht ook zelf een offer te brengen. Daarom ben ik langs de ons ten dienste staande wegen naar Engeland vertrokken, om daar te

strijden voor onze vrijheid. Ik verzoek U dit geheim te willen houden, opdat mijn medeleden niet worden lastig gevallen."

De eigenaar prees het idealisme van zijn boekhouder zeer — totdat hij de kas controleerde. Daar ontbraken z.l. eenige duizenden. Hij waarschuwde de politie — en enkele dagen later werd het heldhaftig lid van de Britsche Brigade gearresteerd — in een minder oirbare gelegenheid te Amsterdam.

De „sterke" man met den Januskop.

DE VERPOLITIEKTE R.K. CLERUS EN HET NATIONAAL-SOCIALISME.

Er was een nationaal-socialist gestorven, een man die was georganiseerd in de N.S.B. en daar de functie van groepsleider had vervuld. Hij was Katholiek en werd op zijn sterfbed voorzien van de H.H. Sacramenten der stervenden.

En nu meenden de argelooze niet-ultra-montanen, dat zich de R.K. clerus bekeerd had en voortaan afzag van zijn **helsche terreur op geloovigen die een ideaal dienen.**

Maar die argeloozen vergisten zich! Want de „Nieuwe Koerier" te Roermond, een der spreekbuizen van de Jezuïetische Katholieke Actie, maakte het anders duidelijk!! Het blad drukte een verklaring af van N. L. A. van Ammerlaan, vicaris-generaal van den Bisschop van Haarlem, waarin wordt gezegd, dat het beruchte Herderlijke schrijven en de Verklaring van het Nederlandsche Episcopaat in hun volle kracht blijven gehandhaafd. Hetzelfde wordt bevestigd door dit blad in een ander berichtje, dat tevens meedeelt, waaróm die gestorven nationaal-socialist de H.H. sacramenten had ontvangen. **De man had zich namelijk voor zijn dood bekeerd!**

Weet u wat dat zeggen wil, lezer? Tracht U dit ontzettende beeld van geestelijke ellende en terreur voor te stellen.

Een geloovig katholiek dient in eerlijke overtuiging met hart en ziel het ideaal van liefde, menschelijkheid en recht, dat hij vond in het nationaal-socialisme. Hij dient dat ideaal als Christen, omdat hij weet, dat uiteindelijk slechts zoo de schoone leer van het Evangelie in practijk kan worden gebracht. De beste gevoelens waartoe een mensch in staat is dragen hem in dien strijd, doen hem alle laster en terreur dulden; immers hij dient de liefde, zooals Christus die heeft gepredikt.

En dan komt aan zijn sterfbed de priester, die zich aandient als plaatsvervanger van God zelf. En deze dwingt hem, den geloovigen Katholiek, zijn ideaal te verzaken óf — hem anders den Hemel af te sluiten! Stelt gij U het beeld voor, lezer? **Hier staat de vleesch geworden haat dreigend aan het bed van een stervenden dienaar der liefde!**

En de verzwakte zieke, in ontzettenden ziele-angst, verzaakt zijn ideaal en sterft — rustig misschien. Maar de eeuwige God der eeuwige Rechtvaardigheid zou hem met meer vreugde in zijn Hemel hebben opgenomen, indien hij vast ware gebleven.

Dat is ons geloof!

Zooals wij gelooven, dat het stervensuur van den haat-in-soutane zeer zwaar zal zijn.

De Oranje-zon gaat in het Westen onder.

De koningin naar Amerika.

Van Loon, als goede onderdaan,
bood de prinses zijn woning aan,
ginds, veilig, in de Staten.
Maar, wars van verre veiligheid,
gaf zij Van Loon het trotsch bescheid:
Er viel hier niet te praten!
Oranje kende slechts de trouw
aan 't eigen Volk. Oranje zou
zijn post hier nooit verlaten!

Nu is er vroeger van dien post
al een Oranje-vorst gedrost,
toen ook naar Groot-Brittanje.
Dat was toen hier Napoleon
de Nederlanden overwon.
Ook toen vertrok Oranje.
't Geslacht heeft strijderswerk verleerd
en blijkbaar al zijn moed verteerd
in d'oorlog tegen Spanje.

Want — na dit antwoord aan Van Loon,
gegeven op zoo'n hoogen toon,
was nauw'lijks tijd verstreken,
of 't groote woord werd ingeslikt.
Voor men een Duitscher had geblikt
is men al uitgeweken.
Van Loon heeft toen, bij het bericht
van deze drosserij, allicht
nogal verbaasd gekeken.

Maar — de eed werd aan de laars gelapt
en men is op de boot gestapt
en naar John Bull gevaren.
Al wat gestookt had voor den brand,
verliet bijtijds ons arme land:
het Volk zat op de blaren.
Zij trokken (draadloos!) ginds van leer:
O, 't was maar kort, Zij kwamen weer!
Als wij maar dapper waren!

Dat feest werd echter uitgesteld!
Nu gaan H.M. en Biesterfeld
zelfs in de Staten wonen.
Bij Churchill werd het wat benauwd.
Zij sparen ons, voor heel veel goud,
hun dierbare personen.
En na 't aanvankelijk gepoch,
zullen zij zich ten slotte toch
nog bij Van Loon vertoonen!

Enfin, die geeft allicht nog thuis.
En Benno zal, van 't Witte Huis,
wel eerstdaags tot ons spreken
en ons verklaren hoe het kwam,
dat hij alweer de beenen nam
uit angst om ze te breken;
en hoe hij straks, met schoonmama,
tot ons, geliefden, komt, zoodra
't gevaar zal zijn geweken!

Er is hier vroeger van zijn post
reeds een Oranje-vorst gedrost,
ook naar het land der Britten.
Drie man haalden diens zoon weer in,
als ouden strop en nieuw begin
van veel krakeel en vitten.
Ook thans is er zoo'n driemanschap.
Maar 1813? Nu geen stap!
Wij laten hen ginds zitten!

DE RASSENGEDACHTE

in de wereld na 1933

Wij allen weten, dat de „Rassengedachte" na oneindig veel strijd eindelijk buiten Duitschland is doorgedrongen. Maar slechts zeer weinigen zullen beseffen, dat deze doordringing alleen maar kon plaats vinden dank zij den stalen zenuwen van de Duitsche bewindvoerders en den nooit versagenden moed van den Führer.

Want nooit is er in de geschiedenis der wereld zoo een reusachtige strijdcampagne over de geheele aarde gevoerd als juist tegen de Duitsche opvatting van de Rassengedachte — die nu, jaar in jaar uit belangrijke persoonlijkna jaren, gemeenschappelijk bezit van alle Germaansche volken zal gaan worden.

Het loont in dit tijdsgewricht, want ook wij leven immers op een keerpunt in onze geschiedenis, wel zeer de moeite eens na te gaan hoe en waarom de Rassengedachte is bestreden.

Als wij de zoo uiteenloopende uitingen in de internationale wereldpers, (d.w.z. de uitingen van nationale èn internationale, van confessioneele èn atheïstische spreekbuizen) eens naast elkaar leggen, dan is het niet moeilijk, om te onderscheiden tusschen eerlijke, echt gemeende bezwaren en tusschen schandelijke hetz-campagnes van belanghebbende tegenpartijen.

Wij willen ons eerst eens bezig houden met de eerlijke bezwaren, want daarover valt te praten.

Deze bezwaren groepeeren zich om één hoofdmotief:

De veronderstelling, dat ook voor niet-joodsche menschengroepen op de wereld nadeelen zouden voortkomen uit de Duitsche Rassengedachte.

Eenvoudig gezegd kwam dit hier op neer: Men meende, dat de Rassen-

gedachte zooveel beteekende als: alleen de „echte Germanen" zijn fatsoenlijke en edele menschen en alles wat er verder op de wereld rondloopt is gespuis en minderwaardig adderengebroed.

Dank zij het gestook van de Joodsche emigranten kon deze, natuurlijk volkomen verkeerde opvatting, jarenlang stand houden. De Joodsche emigranten immers werden als bij uitstek beschouwd om over dit soort dingen te schrijven: „Zij hadden de Rassenleer aan den lijve ondervonden", heette het. En het heeft inderdaad niet veel gescheeld, of deze opvatting zou zich voorgoed als de openbare meening der wereld hebben vastgezet.

In ieder geval heeft zij gemaakt, dat zoowel Italië als Japan zich jarenlang door het Duitsche regiem gekrenkt hebben gevoeld en in die jaren het Derde Rijk door hun afzijdigheid veel nadeel hebben berokkend. Alleen door jaar in jaar uit belangrijke persoonlijkheden en officieele vertegenwoordigers van deze staten steeds maar weer van de juiste toedracht op de hoogte te houden, heeft de Führer van deze afzijdigen ten slotte zelfs werkelijke vrienden kunnen maken.

Nauwelijks minder ernstig was de spanning, die geleidelijk aan in 1933, '34 en '35 in Frankrijk ontstond, zij het dan op andere gronden. Want daar was het niet het hooge eergevoel en het besef van eigenwaarde, zooals in Japan en Italië, dat een zekeren afkeer van de Duitsche (vermeende) Rassengedachte veroorzaakte, maar daar was het een dreigend gevoel van onveiligheid, ontstaan door de nationaal-socialistische gezinszorg en de succesvolle propaganda, die erin slaagde het geboortenpercentage met 23% te doen toenemen.

Dit laatste was n.l. een succes, dat in de geschiedenis der wereld nog bij geen enkel volk der aarde was geboekt.

Deze nationaal-socialistische bevolkingspolitiek werd toen overal in de Fransche pers uitgekreten als een toomelooze expansie-zucht, als een drijven, dat weldra millioenen Duitschers over de grenzen in het Frankrijk der leege wiegen zou persen en daardoor oorlog onvermijdelijk zou maken. „De Hunnen bereiden zich voor", schreef de boulevard-pers. Dit schrikbeeld sloeg van Frankrijk op de andere staten rondom het Rijk over en de daardoor gewekte spanning was meermalen uiterst gevaarlijk: overal beschuldigde men het Derde Rijk van „imperialistische bevolkingspolitiek". Maar ook dit was een leugenhetze. Want ondanks den vooruitgang van 23% was de gevoerde bevolkingspolitiek nog steeds een strijd tegen geboortenteruggang! Duitschland bléef een slinkend volk, ook mèt deze 23%!

Nu lijkt het achteraf waanzinnig om een volk kwalijk te willen nemen, dat het er tegen vecht om uit te sterven, maar het zijn vooral de confessioneele machten geweest, die dezen waanzin hebben vertoond. Weliswaar verklaarden — vooral de orthodoxen — dat zij het streven om het kindertal te verzekeren en op te voeren konden billijken en dat die volkomen door „de leer" gedekt werden, maar zij wezen het af, dat de nationaal-socialisten deze aangelegenheid tot een „staatkundigen plicht" maakten.

Daardoor zou „het volk een volkomen barbaarsche inrichting worden, de menschelijke waardigheid van man en vrouw zou vertreden worden en beiden eenvoudig als fokdieren worden beschouwd."

Deze totaal ongegronde en uit de lucht gegrepen redeneering heeft door de felheid waarmede zij werd geuit de Duitsche politiek niettemin ernstige schade berokkend en het is ongeloofelijk welke vuile en liederlijke leugenverhalen op dit thema zijn verzonnen en door de wereldpers gewandeld. En al die vieze vertelsels (keurig met plaats- en persoonsnamen, met cijfers en data en straatnummers in elkaar gezet!) gingen vergezeld van de suggestie, dat „men" in naam van de zedelijkheid, de moraal, de menschelijkheid of „de cultuur" zooiets niet toe mocht staan — al was het dan ook een binnenlandsche aangelegenheid van een bepaalden staat.

Vanzelfsprekend is er van eenigerlei dwang op mannen of vrouwen in dit verband nooit sprake geweest, maar men heeft zich niet ontzien om te beweren, dat er zelfs fok-inrichtingen bestonden!

Van dezelfde hoedanigheid was de bestrijding van de sterilisatie (verhoeding van erfzieke nakomelingschap). Hierbij kwam het joodsche intellect tot de gemeenste leugen, n.l. dat de sterilisatie-wetten werden gebruikt „om politieke tegenstanders te castreeren". Deze hetze-leugen is een dubbele gemeenheid. In de eerste plaats is castreeren heelemaal geen bestrijdingsmiddel van welke persoon ook, (het zou bovendien een heel ondoelmatige methode zijn, want de patient zou zijn actie ongestoord een menschenleven lang nog kunnen voortzetten), maar bovendien heeft steriliseeren niets met castreeren te maken.

De joodsche hetzers hebben deze fabel echter zoo verwarrend weten te hanteeren, dat zelfs geleerde heeren op het Intern. Eugenetisch Congres van 1934 zich ernstig met dezen waanzin hebben bezig gehouden „of het dan tóch niet waar was, dat zóó de communisten werden uitgeroeid. . . . "

Men kan daar nu getroost om lachen, toèn waren dergelijke betoogen uiterst gevaarlijk voor het jonge Duitschland, dat er ieder oogenblik door in een politieke lawine kon belanden.

Want al zouden wij nu dergelijke „geleerden" gek verklaren, toèn werden dergelijke perverse praatjes met graagte geloofd, zelfs door staatslieden en diplomaten. Er waren in die dagen hooggeplaatste buitenlanders, die niet in Duitschland durfden te reizen uit angst om gegrepen en „gecastreerd" te worden.

Een Zuid-Amerikaansche staat heeft zelfs vergeldingsmaatregelen in allen vorm bekend gemaakt, als haar burgers zooiets overkwam. Vooral voor handelsreizigers scheen men gevaar te duchten!

De zwijnderij over dit onderdeel van de Rassengedachte geschreven is erger dan pornografie en kan dan ook grootendeels op semietisch conto worden geboekt.

Stormen van verontwaardiging hebben deze leugens gewekt. Geweldige protest-acties van millioenen menschen

foto De Jong

De fabriek van Jos. Driessen te Breda, de eerste fabriek in Nederland, waar toegang voor Joden verboden is.

De Telegraaf

8 MEI 1940

Het Huis van Oranje verlaat zijn post nooit.

AMERIKAANSCH AANBOD AFGEWEZEN.

EEN aanbod van den in Nederland geboren schrijver Hendrik van Loon om zijn huis op Long Island als toevluchtsoord ter beschikking te stellen van het Nederlandsche koningshuis, in geval Nederland zou worden binnengevallen, is op hoffelijke, maar besliste wijze afgewezen.

De heer Van Loon heeft, zoo meldt de „Daily Telegraph" uit de Amerikaansche stad Greenwich, in antwoord op zijn telegram, een schrijven van prinses Juliana ontvangen, waarin Zij namens Haar Moeder en prins Bernhard zegt, dat de schrijver als geboren Nederlander en een kenner van de Nederlandsche geschiedenis behoorde te weten, dat vijf eeuwen lang het Huis van Oranje voor geen enkel gevaar op de vlucht is geslagen. „Onze plants is hier in Nederland," zoo voegde de prinses er aan toe „of er gevaar dreigt of niet. Wij zullen nooit onzen post verlaten."

Zie Arie's Rijmboek.

zijn erop gebouwd, boycot-acties hebben de vijanden van Duitschland erdoor ontketend en alleen de koele zekerheid en het vaste geloof van den Führer hebben de Duitsche politiek voor een catastrofe in deze wereldbranding der openbare meening bewaard. Maar menigmaal hing het lot van het toen nog economisch onvrije en militair zwakke volk aan een zijden draad!

Niet alleen de bevolkingspolitiek of de verhouding van de erfzieke nakomelingschap waren de bolwerken waarop men storm liep. Ook het Rasbewustzijn zelf gaf aanleiding tot veel misverstand, zooals wij reeds aanduidden ten opzichte van Japan en Italië.

Dit behoeft geenszins te verbazen.

De belijdenis van Bloed en Bodem, van de Rassengedachte als fundament der Staatspolitiek na 1933, is immers een geweldige revolutie, waarmede een totaal nieuw begrip in Recht en Volkenrecht werd ingevoerd, n.l. **de indeeling van de menschen naar hun afstamming uit rassenkundig oogpunt.**

Daar Duitschland in die jaren geen koloniale problemen in dit opzicht meer had, werd daardoor in de praktijk wel haast uitsluitend het Jodendom getroffen. Maar in de wetten (bijv. die tot wederopbouw van den stand der ambtenaren) wordt niet over „Joden", maar over „Niet-Ariërs" gesproken. Daar waren goede redenen voor, want tenslotte is ook aan een toekomst gedacht, waarbij wel eens andere ver van het Germaansche volk afstaande rassen in nauwe aanraking met het Rijk zouden kunnen komen.

Maar het Jodendom gebruikte deze formuleering om de meening post te doen vatten, dat Hitler alle niet-Duitschers tot schobbejakken had verklaard. Deze opvatting is vooral door de Britsche agenten in het Verre en in het Nabije Oosten gecolporteerd, zoodat millioenen Mohammedanen en Hindoes zich beleedigd voelden door Duitschland. De hierdoor veroorzaakte boycot heeft belangrijke handelshuizen tot sluiting van hun gebouwen genoopt en vele Duitsche kooplieden moesten hun filialen in die gebieden opdoeken.

Ook regeerders van groote en sterke naties voelden zich, zooals gezegd, in hun eer aangetast en de diplomatieke **druk op het Derde Rijk is zoo groot ge**weest, dat het er niet ver van af is geweest, of de Rassenpolitiek (en zelfs het gevaarlijke wóórd „RAS") was voor een jaar of tien afgelast uit economische, diplomatieke en militaire overwegingen.

Het zij hier nadrukkelijk nog eens vastgesteld, dat het Adolf Hitler zelf is geweest, die vaak tegen het advies van zijn raadgevers uit deze drie kringen in, heeft volgehouden.

En op het toppunt van de crisis heeft hij deze woorden gesproken, die alle nationaal-socialisten zich op dit oogenblik mogen herinneren:

„Ik ben er niet, om mijn Idee en mijn politiek naar de meening der wereld te vormen, maar ik ben overtuigd, dat de meening der wereld zich in den loop van den tijd naar mijn maatregelen en naar mijn inzichten zal moeten richten".

Kijk, dat lijkt nu heel makkelijk gezegd — maar toen was deze uitspraak loodzwaar aan verantwoordelijkheid: ieder oogenblik kon de leugenhetze een oorlog als een orkaan over het nog niet gereede volk losbarsten.

In werkelijkheid is alles natuurlijk veel eenvoudiger dan de oppositie het heeft voorgesteld. De Rassengedachte stelt eenvoudig vast: alle boomen in het bosch zijn niet hetzelfde, er zijn beuken, eiken en berken. Deze boomen verschillen in aard, zij zijn ongelijk. In het bosch zijn ook schadelijke planten, zwammen, parasieten.

Is daardoor de beuk beleedigd? Of de eik, of de berk?

Neen immers!

Dit is de Rassengedachte: in het bosch der menschheid zijn verschillende soorten: Noordras, Westras, Oostras enz. Er is ook een schadelijke mengsoort: de Joodsche parasieten. En niet alle rassen laten zich gelukkig mengen.

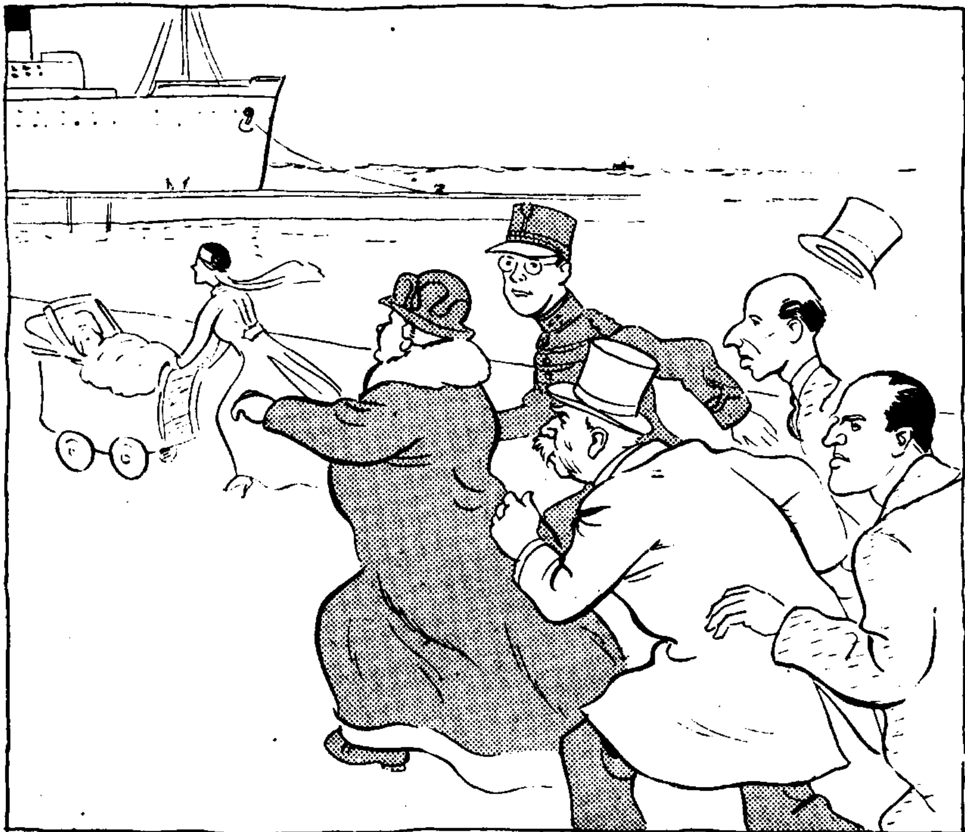
Is hierdoor een ras beleedigd? Een natie gehoond? Niet het minst. Kan men den tuinman verwijten, dat hij onkruid en zwammen verwijdert en zieke loten snoeit? Neen. Maar waarom dan bezwaar gemaakt tegen de sterilisatiewetten?

Zoo eenvoudig is de Rassengedachte der Germanen. En daarom is er dan ook maar één soort eeuwige vijandschap, dat is de natuurlijke vijandschap der joden (marxisten en vrijmetselaars), en der confessioneele dogmatici. Want zoowel de een als de ander wil de wereldheerschappij.

En zij allen waren allang tot het inzicht gekomen, dat men daartoe moet kunnen beschikken over een wereldhorde van rasloozen, zonder binding aan eigen bloed of bodem. Bastaards, geschikt om voor uniforme wetten vanuit één centraal punt te worden geregeerd.

Bij deze beide strevers naar de wereldmacht is na 1933 niets veranderd. Of zij „in naam van God" voorgeven te handelen of zich godloozen noemen, hun leuzen (menschenrecht, zedelijkheid, cultuur, moraal) zijn precies gelijk. Alleen de motiveering verschilt.

Maar juist omdàt het hier in wezen niet om de overwinning der Waarheid gaat bij deze tegenstanders, juist omdàt zij er niet op uit zijn om het inner-

lijke gehalte der Rassengedachte eerlijk te toetsen aan eigen Ideeënsysteem, juist daarom zal die strijd iedere wetenschappelijkheid ontberen totdat hij eindelijk is beslist.

En wat deze beide internationale denksystemen betreft, kan deze beslissing daarom niet worden verkregen door opheldering en welgemeende voorlichting, maar alleen worden afgedwongen door de overwinning van de werkelijke, natuurlijke macht van het leven op aarde.

Bij deze overwinning van de ware levenswetten der volken zullen dan echter niet alleen de Germaansche, maar àlle zelfbewuste en fiere volken wèl varen.

Opnieuw zullen dan de menschen van het Noordras het Heil van hun dieper inzicht aan de menschheid hebben geschonken.

„Kerk en Vrede" weer op het oorlogspad.

De mensch kan dwalen en toch oprecht zijn. En daarom willen wij gaarne aannemen dat er in het bestuur van de Vereeniging „Kerk en Vrede" een aantal menschen zit, dat, door zijn medewerking aan de actie van die vereeniging, een echt gevoeld ideaal op de beste wijze meent te kunnen dienen. Waar echter ooit gelijkgezinden bijeenkwamen, om hooggestemd, voor een gemeenschappelijk doel, te strijden, kwam ook steeds de Jood, druk, beweeglijk, vleiend en sluw, zich bij het gezelschap voegen; en dan werd immer de recht omhooggaande lijn omgebogen naar het altijd en uitsluitend aardsche, jiddische, slijk. Zoo werd ook het christendom omgebogen tot de hedendaagsche caricatuur der evangelische zuiverheid.

Bij de vereeniging „Kerk en Vrede" zien wij hetzelfde verschijnsel. Hoofdredacteur van het orgaan dezer vereeniging van „christen"-antimilitairisten is de half-jood Ds. J. J. Buskes Jr. In deze belangrijke positie, die natuurlijk op handig-sluwe wijze verworven werd, verricht deze half-jood daar nu zijn taak in den zin van de Protocollen der Wijzen van Sion.

De leer van Christus is op deze wereld nog nooit toegepast. Er kon nooit sprake zijn van vrede en liefde, omdat de wereld vol was van haat, geboren en gekweekt in den strijd om bezit, om goud.

De eeuwige opwekker en onderhouder van dien haat, de aanstichter van de daaruit voortkomende oorlogen, de eeuwige vijand dus van de Christelijke gedachte, was het alleen-maar-materialistisch-denkende ras, welks God het goud is; was **de Jood.**

En nu in onze dagen **de Waarheid** bezig is de harten te veroveren; nu 't ware **inzicht** veld wint en men gaat begrijpen dat onze tijd er geen is van oorlog, maar van **revolutie;** dat het nationaal-socialisme bezig is een einde te maken aan het on-christelijke systeem van de Joodsche plutocratie, waarin de grootste ellende naast de schandelijkste weelde bestond en waarin een wereld van arbeidende slaven beurtelings werd uitgezogen of geofferd op slagvelden, steeds door dezelfde kliek; nu de heerlijke gedachte, dat het nationaal-socialisme bezig is de heilsleer van het evangelie om te zetten in de practijk, alom de harten der menschen gaat veroveren — ja, nu het duizendjarige rijk van liefde en welvaart, vrede en recht, nader komt.... nu trekt de **Jood** Buskens in zijn krantje weer te velde tegen hen die voor dat hooge ideaal strijden. Want in dat komende rijk van den vrede is het met de heerschappij van het volk, waaruit Buskes voortkwam, voorgoed gedaan. In dat rijk zal alle invloed van uitziende gouddorstige parasieten moeten worden gebroken of het zal niet zijn.

En Buskes schrijft in zijn blaadje No. 14, najaar 1940 over „Kerk en Vrede in dezen tijd."

Hij spreekt van vrees en voorzichtigheid. Hij zoekt in een aantal laveerende volzinnen een compromis tusschen zijn Joodsche vrees die hem maant tot sluwe voorzichtigheid èn den haat van zijn ras tegen het komende nieuwe. Zoo bewijst deze joodsche dominee in zalvende volzinnen zijn — on-christelijkheid. En dan komt hij tot **het** onderwerp „anti-semitisme". Hij leidt dat in door te zeggen dat „Wij zijn kinderen van Abraham, die geroepen werd uit zijn land en maagschap". Als zoodanig behoort men dan, met Buskes, internationaal te denken, jiddisch! Hij heeft voorts den liberalen philo-semiet Prof. Telders gelezen en zegt na, dat het Nederlandsche recht geen onderscheid maakt tusschen Jood en niet-Jood. Deze onderscheiding is voor een humanist onaanvaardbaar, vervolgt hij. Maar ons Volk gaat, ondanks Buskes, inzien, dat dit Nederlandsche recht geen recht is, juist omdat dit onderscheid ontbreekt. Deze fout van het verleden zal worden hersteld.

Buskes echter zegt: „Volk van Nederland, waak en bid".

En aan deze opwekking aan ons Volk om de berechting door den plutocratischen parasiet te blijven dulden, en aan de Kerk om zich, onder auspiciën van den oud-testamentischen Jehova, in dienst te blijven stellen van de genadelooze uitbuiters, verbindt de joodsch vrijmoedige heer Buskes dan een beroep op aller „adeldom en verplichting"!

Het is bar! Hoelang zal deze Jood zijn, op geraffineerde wijze gedoseerd, vergif nog aan den man mogen brengen?

HET JOODSCHE VRAAGSTUK IV.

De ondergang der Rijken Israël en Juda. Babylonische ballingschap.

De mislukking van den veldtocht van koning Salmanassar III van Assyrië tegen Israël, in ons vorig nummer vermeld, maakte niet een einde aan de Assyrische begeerten. Door het uiteenvallen van het verbond met de Syrische staten, was Israël zelf door Damaskus en dit Syrische land op zijn beurt weer door Assyrië bedreigd, een bedreiging, die van het N. uit ook voor Israël gold.

Het eerst wierp koning Hazaël van Damascus zich op Israël en veroverde daarbij al het land beoosten de Jordaan. Vervolgens verder naar het W. doordringende tot het Filistijnsche gebied aan de kust, keerde Hazaël zich tegen Juda, dat zijn onafhankelijkheid alleen kon koopen met de laatste schatten uit Salomo's tempel.

Tot geluk van Israël greep de Assyrische koning Adadrisari II het eerst (± 890 v. Chr.) Syrië aan, dat genoodzaakt was zich over te geven, evenals de zuidelijk daarvan gelegen staten Israël, Juda, Edom en Philistaca, die aan Assyrië schatplichtig werden. Wel beproefde de in het vorige artikel genoemde koning Jehu van Israël nog zijn land te bevrijden, maar deze poging liep uit op het verlies van zijn troon. Hij werd opgevolgd door Jecobean II, wien het gelukte nog eenmaal het geheele Rijk van David onder zijn scepter te vereenigen. Nadat echter Jerobean's zoon Sacharja een gewelddadige dood was gestorven, ontstond weer groote verwarring, waarvan de Assyrische vorst Tiglatpilesar III (745—727 v. Chr.) gebruik maakte om, na Armenië en Syrië veroverd te hebben, Israël schatplichtig te maken. (732 v. Chr.).

Juda scheidde zich nu van Israël af, en toen dit land zich tegen Juda keerde met den eisch het gesloten verbond trouw te blijven, riepen de Judaeërs de hulp van Assyrië in. Hier was inmiddels de zwakke vorst Salmanassar V (727—722 v. Chr.) aan het bewind gekomen, waardoor het gezag in de veroverde en schatplichtige gebieden sterk leed. Ja, het veroverde deel van Israël waagde het zelfs in opstand te komen en een verbond met de Egyptenaren te sluiten. Onmiddellijk trok nu Salmanassars opvolger, de krachtige Sargon II, tegen koning Hosea van Israël op, brak diens weerstand en sloeg het beleg om de hoofdstad Samaria, dat na 3 jaren van dapperen tegenstand viel (722 v. Chr.).

Het Rijk Israël werd nu als provincie bij Assyrië ingelijfd en de bevolking naar Assyrië weggevoerd.

Zoo verdween dus het Rijk Israël voorgoed uit de geschiedenis.

In het boek 2. Koningen Hfdst. XVII, 22-24 wordt hieromtrent het volgende meegedeeld:

„De koning van Assyrië bracht volk van Babel en van Kutha (in Babylonië) en van Avon en van Hamath (in Syrië) en van Sefarvaim, en deed ze wonen in Samaria, in de plaats der kinderen Israëls; en zij namen Samaria erfelijk in en woonden in deszelfs steden."

En tevoren wordt daar ter plaatse nog gevonden: „alzoo werd Israël weggevoerd uit zijn land naar Assyrië **tot op dezen dag.**"

M.a.w. de 10 stammen van Israël, die het noordelijk rijk vormden, zijn geheel verdwenen, zonder dat men ooit meer van hen heeft gehoord. Hebben ze zich met de Assyrische bevolking gemengd en leven ze nog als sterk verbasterd volkstype voort? Als zoodanig worden wel de Samariten beschouwd.

Sedert geruimen tijd is in Engeland een beweging ontstaan, de „British Israël Movement", ter verbreiding van de leer, dat de uit Israël verdreven Israëlieten na vele omzwervingen op de Britsche eilanden zouden zijn aangeland en dat het Engelsche volk een bastaardras zou zijn, gesproten uit de oorspronkelijke Keltische of Gallische bevolking dier eilanden en de geïmmigreerde Israëlieten. Het is echter hier de plaats niet om op die bewering in te gaan.

Wat was nu het lot van het Rijk Juda na 722 v. Chr.? Door het verbond met Assyrië, hierboven vemeld (733 voor Chr.), had het Rijk grootendeels zijn zelfstandigheid ingeboet, en een poging van Hiskia, koning van Juda (715—690 v. Chr.) om met de hulp van de Syrische vorsten en van koning Sjabaka van Egypte het Assyrische juk af te schudden, mislukte. De Egyptenaren werden door Sanberib, Sargon's opvolger, totaal verslagen en Hiskia was bereid Jeruzalem over te geven, hetgeen intusschen op aandringen van den profeet Jesaja (740—685 v. Chr.) niet geschiedde. Na vergeefsche pogingen om de stad te nemen, trok Sanherib's leger af. Nadat echter Assarhaddon, Sanherib's zoon, door de verovering van de Sinai en de inneming van Memphis, de Egyptische hoofdstad, de heerschappij van Assyrië over Egypte en Aethiopië had gevestigd (671 v. Chr.), konden ook de Voor-Aziatische staten, waaronder Juda, dat lot niet ontgaan. Als cijnsplichtige staat bleef Juda nog meer dan 60 jaren (tot 606 v. Chr.) bestaan.

Ondertusschen had zich al eeuwen lang een ernstig mededinger voor de Assyrische heerschappij in het Oostelijk deel daarvan, in Mesopotamië, waar de Chaldaeërs woonden, opgedaan. Reeds omstreeks 1350 v. Chr. ontstonden er twisten tusschen den Assyrischen en den Babylonischen vorst, waarvan met afwisselend geluk gevoerde oorlogen het gevolg waren. Ettelijke malen werd Babylon door de Assyriërs bezet, o.a. door Salmanassar III, Tiglatpilesar III en door Sanherib (zie boven), die Babylon verwoesste, terwijl diens zoon Asarhaddon Babylon weer liet opbouwen; en koning over beide Rijken werd. Na diens dood werden de twisten door zijn opvolgers weer voortgezet, ten deele in verbond met de Meden tegen de Assyriërs. In 612 v. Chr. werd dientengevolge Ninive, de hoofdstad van Assyrië, door de Meden onder den Chaldaeër Nabopolassar, die intusschen koning van Babylon was geworden, veroverd. Diens zoon Nebucadnezar II (605—562 v. Chr.) veroverde nu de Westelijke provincies van het Assyrisch Rijk, Syrië en Palestina, waarvan het Rijk Juda een deel uitmaakte.

Zoo eindigde in 586 v. Chr. ook Juda zijn zelfstandig bestaan en de hoofdstad Jeruzalem werd geplunderd.

De Babylonische vorst liet het belangrijkste deel der bevolking naar Babylon wegvoeren; de rijken en de bekwame handswerklieden. Het armere en minder begaafde deel bleef in Jeruzalem achter en mengde zich door huwelijken met de oorspronkelijke voor-Aziatische bevolking, waarmee ze reeds zoo lang hadden samengewoond.

Aan de Babylonische ballingschap der Judaeërs kwam een einde, nadat de Perzische koning Cyrus Babylon had veroverd. 48 jaren had ze geduurd, toen Cyrus een goedgunstige beschikking trof, waarbij aan de ballingen vergund werd naar hun oude haardsteden in Palestina terug te keeren. Een aanzienlijk deel daarvan, de rijksten en bekwaamsten gaven echter de voorkeur eraan in Babylon te blijven en daar een duurzame Judaesche kolonie in stand te houden. De armeren en minder bekwamen echter keerden onder leiding van den profeet Ezechiel naar Palestina terug en kregen later (538 v. Chr.) nog van Cyrus toestemming om den verwoesten tempel van Salomo weer op te bouwen; verschillende weggevoerde kostbare ornamenten werden teruggegeven.

Het vroegere Rijk Juda bleef als Perzische vazalstaat voorloopig bestaan.

De kolonie in Babylon, hoewel een zelfstandig leven leidend, bleef toch voortdurend in verbinding met den nieuwen staat in Jeruzalem, zoodat b.v. van het heilige boek der Joden, de Talmoed, twee uitgaven bestaan, de Jeruzalemsche en de Babylonische, die niet geheel overeenstemmen. De laatstgenoemde wordt het meest gebruikt en ook geciteerd, tenzij anders is aangegeven. (Wordt vervolgd).

RASSENKUNDE IN NEDERLAND.

Tegenwoordig wordt vaak in woord en in geschrift de indruk gewekt als zou de wetenschap der rassenkunde nog pas een heel jonge loot zijn aan den breeden, wijd vertakten stam van het menschelijk denken. Daar rassenkunde, evenals elke andere wetenschap, die haar onderwerpen zoekt op het terrein der menschelijke gemeenschap (economie, staatkunde, historie) haar bijdragen levert voor dien vorm van menschelijke bewustwording en menschelijk streven, dien men met den vagen naam van „politiek" aanduidt, ligt het voor de hand, dat vooral zij, die met een bepaalde ontwikkeling dier politiek niet kunnen of niet willen meegaan, steeds pogingen aanwenden om de wetenschappelijke grondslagen van die politiek te ondermijnen. Dit verklaart waarom de kerkelijke machthebbers in de middeleeuwen geen gelegenheid lieten voorbijgaan om met pauselijke bullen en banbliksems de toenmaals jonge politiek te treffen, die was gericht op het vestigen van nationale eenheidsstaten en de daarmee onverbrekelijk verbonden Europeesche expansie overzee. Dat een modern man als Columbus een langen wanhopigen strijd had te voeren om zijn wetenschappelijke inzichten ingang te doen vinden tegen de opvattingen van de oppermachtige kerk, had geen anderen grond dan dat die kerk vreesde haar gevestigde politieke systeem verdrongen te zien door een systeem, dat zou berusten op nieuwere wetenschappelijke inzichten, zooals Columbus die verkondigde. Eenzelfde strijd als door Columbus gevoerd, moesten in later tijd ook de pioniers der moderne techniek aanbinden. Ook zij vonden machthebbers op hun weg, die niets zoozeer vreesden als het doorbreken van nieuwe wetenschappelijke inzichten, waartegen het oude politieke systeem niet bestand zou zijn en die als vanzelf een nieuwe orde in het leven zouden roepen.

Na den strijd van de groote ontdekkingsreizigers en van de pioniers der techniek hebben de verkondigers van de moderne wetenschap der rassenleer thans op **hun** beurt weer af te rekenen met de verdedigers van een oud geworden politiek systeem, dat voorbestemd is ineen te storten, wanneer de nieuwe, „kettersche", maar niettemin wetenschappelijke inzichten gemeengoed worden en de samenleving gaan beheerschen. De geschiedenis herhaalt zich en daarmee is de ondergang van het oude systeem al bij voorbaat bezegeld. Maar toch blijven de oude machthebbers zich hiertegen nog in wanhoop verzetten.

Eén van hun geliefkoosde methoden daarbij is juist het wetenschappelijke karakter van de **nieuwe** inzichten te loochenen.

De heele **oude** wetenschap wordt van de boekenplank gehaald om zoogenaamd te bewijzen, dat die nieuwe inzichten op een dwaalleer berusten. Zoo althans deden de monniken en kerkvorsten, die Columbus vonnisten, zoo deden ook de latere tegenstanders der natuurwetenschap en techniek. Aan de hand van hetgeen vorige geslachten hadden geleerd, poogden zij aan te toonen, dat het gelijk aan hun, het ongelijk aan den kant van de „nieuwlichters" was.

Heden ten dage is dat ook de methode van de bestrijders van de wetenschappelijke rassenleer. Zij leggen de geheele oude wetenschap in de eene schaal, de nieuwe meeningen in de andere en pogen dan den indruk te vestigen, dat de schaal ten nadeele van het nieuwe en ten voordeele van het oude doorslaat. Bij deze basculeproeven vergeten zij dan echter de oude waarheid, dat eikenschors bij het pond, kaneel echter bij het lood wordt gewogen.

Een ander argument is, dat het nieuwe, thans de rassenleer dus, een groene jongeling is, wien het niet past zich te meten met oude geopenbaarde of gevestigde waarheden. Dit argument slaat altijd in bij de velen, die, traag van geest, liever vasthouden aan hetgeen van oudsher gold als de waarheid, dan zich te wagen op nieuwe, nauwelijks gebaande en avontuurlijke paden eener nieuwe wetenschap.

Het is echter niet alleen geestelijke traagheid, die dit argument ingang doet vinden; het is ook onkunde!

Want zooals er lang voor Columbus mannen, niet-begrepen eenlingen waren geweest, die een juiste opvatting hadden van den vorm van de aarde en van **de plaats van de aarde ten opzichte** van de zon en zooals er lang voor Stephenson al door oude alchimisten was gedacht over de mogelijkheden van de stoommachine, zoo zijn er ook in een ver verleden al mannen geweest, die wetenschappelijk hebben nagedacht over die verschillen tusschen de menschen, die wij tegenwoordig raskenmerken noemen. De moderne rassenleer is zelfs niet te verklaren, indien men niet teruggrijpt naar het werk, dat denkers als Gobineau en H.S. Chamberlain reeds lang geleden hebben verricht. Zij waren de directe vaders van de rassenleer. Maar deze jonge wetenschap heeft een voorgeslacht van denkers, dat veel verder teruggaat dan de vorige eeuw. En wat voor ons, als Nederlanders, nog belangrijker is: onder dat verre wetenschappelijke voorgeslacht treft men treft men vele mannen aan van Nederlandschen stam, die de vruchten van hun studies en onderzoekingen hebben neergelegd in geschriften in onze taal.

In een tijd, dat het poovere argument als zou het nieuwe, dat thans de geesten beroert „on-Nederlandsch" zijn (alsof wetenschap ooit aan landen en volkeren was gebonden) opgeld doet, is het nuttig deze geschriften eens te voorschijn te halen.

De vraag, die al in de 17de eeuw voor enkele Nederlanders aanleiding was om de eerste schreden te doen op het doornige pad der rassenleer was, wie de eerste bewoners waren geweest van onzen Nederlandschen bodem en welke sporen die eerste bewoners hadden nagelaten in het bloed der latere Nederlandsche bevolking.

Natuurlijk waren de uitkomsten van hun studies, gezien in het licht van onze hedendaagsche kennis, nog vrij poover. Maar dat een Picardt in zijn Drentsche Oudheden zich al het hoofd brak over de herkomst van de hunebedden en dat een Cluverius in 1616 en een Altingh in 1697 geschriften wijdden aan diezelfde steengraven, mag als een bewijs gelden voor de vroegtijdige belangstelling, die de oudheidkunde, als eerste hulpwetenschap der rassenkunde, in Nederland genoot.

De grondslagen voor de eigenlijke rassenkunde werden in Nederland gelegd door den in 1722 geboren Franeker hoogleeraar Petrus Camper.

Camper was een man van Europeesch formaat. Hij stond in relatie met tijdgenooten als Hunter, Goethe en Buffon, van wie vooral laatstgenoemde zich eveneens op anthropologisch rassenkundig terrein bewoog. In een in 1808, twintig jaar na Campers dood, over zijn werk geschreven boekje (Oratio de meritis Petri Camper in anatomiam comparatam) lezen wij, dat Camper zijn tijdgenooten verbaasde door, afgaande op den vorm van het hoofd, de inwoners van Koudum, Hindeloopen en Molkwerum te kunnen onderscheiden van die van het nabijgelegen Bildt. Latere onderzoekingen hebben aangetoond, dat de bevolking van Bildt inderdaad bestaat uit Hollandsche inwijkelingen, temidden van een verder Friesche omgeving.

Natuurlijk zijn vele gezichtspunten, toenmaals door Camper ontwikkeld, reeds lang door onderzoekers uit later tijd weerlegd, zooals zijn stelling, dat de gelaatskleur uitsluitend het gevolg was van het klimaat, zoodat volgens hem negers, na een verblijf van eenige geslachten in Europa, blanken zouden zijn geworden. De beteekenis van dezen 18de eeuwschen onderzoeker, die juist in dat opzicht ook volkomen een kind van zijn tijd was, ligt echter niet in dergelijke opvattingen, maar veeleer in het feit, dat hij voor deze vraagstukken belangstelling had. Want het is ten-

slotte deze wetenschappelijke belangstelling geweest, die het den eenen onderzoeker na den andere, voortbouwend op elkanders resultaten, heeft mogelijk gemaakt, dat de wetenschappelijke rassenleer, zooals wij die thans kennen, zich heeft ontwikkeld. Overigens moet worden toegegeven, dat het begin, dat Camper maakte met de rassenkundige wetenschap in Nederland, nog niet veelbelovend was, aangezien hij voor andere kenmerken dan de huidskleur weinig belangstelling had en juist de kenmerken, waarop heden ten dage rasverschillen worden vastgesteld, door hem werden verwaarloosd. Daarentegen is het weer wel van beteekenis, dat hij brak met de toen vaak gehuldigde opvatting als zouden anatomische en anthropologische verschillen tusschen menschen, zijn veroorzaakt door kunstmatige middelen (inwikkeling van het hoofd bij zuigelingen e.a. zeden en gewoonten). Camper lette vooral op natuurlijke invloeden, weliswaar niet zoozeer op afstamming, maar dan toch op invloeden, die waren bepaald door milieu (bodem, landschap, voedingswijze) en die dus meer verwant zijn met hetgeen de moderne rassenleer daarover vertelt. Een typische fout, door Camper op dit gebied gemaakt, was o.a. dat hij het, ook thans nog veelvuldig voorkomen van blond krulhaar bij de Amsterdamsche bevolking, toeschreef aan de samenstelling van het voedsel, terwijl latere onderzoekingen hebben aangetoond, dat het groote aantal blonde krulharigen moet worden toegeschreven aan een joodschen, althans oosterschen inslag in de bevolking van deze havenstad.

Verder waren de onderzoekingen van Camper er op gericht een bijdrage te leveren tot het vaststellen van de anthropologische scheidingslijn tusschen menschen en menschapen. In dien tijd, toen de eerste orang-oetans en chimpansee's naar Europa kwamen, was dit een probleem, dat vele gemoederen bezig hield en dat zelfs wetenschappelijke mannen in verwarring bracht. Bij de geringe kennis van primitieve volkeren, welke soms meer op vertelsels van zeelieden dan op wetenschappelijke waarnemingen berustten, verloren vaak ook de mannen der wetenschap den vasten grond onder de voeten als hun de vraag werd gesteld of deze primitieve volkeren misschien menschachtige apen en de orang-oetans en chimpansee's misschien aap-achtige menschen waren. Men mag over het geringe begrip, dat in de 18de eeuw, in een tijd dat Darwin nog moest geboren worden, voor deze zaken bestond, echter niet voorbarig glimlachen. Want ons heugen nog de verhalen, die nog geen tien jaar geleden de ronde deden over de orang-pendek, den aap-mensch, die in Zuid-Sumatra zou zijn ontdekt, verhalen, die grif geloof vonden, maar die heusch niet zooveel verschilden van de verhalen, waarmee de 18de eeuwsche onderzoeker moest probeeren in het reine te komen.

Het is Campers groote verdienste, dat hij, nog ruim een eeuw voor Darwin, de scheidingslijn tusschen aapmenschen en menschapen duidelijk en met wetenschappelijke onverbiddelijkheid trok.

Daartoe heeft hij de anatomie toegepast op talrijke apenkadavers en zijn bevindingen neergelegd in studies, die waardevol materiaal bleken te bevatten voor verschillende onderzoekers uit later tijd.

Campers belangrijkste bijdrage tot de latere rassenleer was zijn ontdekking van den gezichtshoek, een hoek gevormd door de lijnen, getrokken tusschen neus en oor en tusschen voorhoofd en kin. Hij stelde vast, dat deze hoek voor verschillende rassen anders was, een ontdekking, die in de wetenschappelijke wereld dier dagen veel opzien baarde. Camper hield hierover o.a. lezingen te Parijs, zooals blijkt uit een dagboekaanteekening: „1799, 19 Juli, Parijs, Académie royale des Sciences.... Daarna las ik over het karakter en verschil in de troniën der natiën" en „26 Juli: Ik teekende de faciale lijn van Europeanen, Neger en Aap. Na eenige discussie met Daubenton scheen de geheele vergadering zeer vergenoegd en verbaasd over mijn redevoering."

Mevrouw van Bork—Feltkamp zegt in een studie over Camper (Verh. Ned. Akademie. Wetenschappen), dat men dezen grondlegger der anthropologie in Nederland niet kan vrijpleiten van zelfingenomenheid. Als men deze dagboekaanteekening leest, schijnt dat inderdaad het geval. Dit doet echter niets af aan Campers verdienste, want hij heeft in den Nederlandschen wetenschappelijken tuin het zaad uitgestrooid, dat — later tot wasdom gekomen — het mogelijk maakt den Nederlandschen naam thans met eere te noemen bij de thans zoo actueele wetenschap der rassenkunde.

Van „on-Nederlandsch" gesproken....

DE JEZUIETISCHE ACTIE.

De „Actio Cattolica", in Nederland genaamd „Actie voor God", is de Jezuietische strijdorganisatie van het politieke Katholicisme. Vroeger, toen deze Jezuieten nog geen nationaal-socialistisch of fascistisch vermomde lichamen als goed gecamoufleerde dienaars noodig hadden, voerden zij zelf den strijd om de macht over lichamen en zielen der hoorige massa. Zij deden dat in het groot en beschikten over zeer ruime geldmiddelen. Want zij gaven vliegende bladen uit, met een oplaag van 1 millioen exemplaren!

De heeren werken nu ondergronds en bedienen zich verder van de willige dienaren, die wij heden aan politiek zien doen. De methode bleef dezelfde — leugen en huichelarij zijn hun middelen.

Een dier vroegere pamfletten met 1 millioen oplaag (No. 62) heette „Waarheid over Duitschland". Daar werd (in nieuwe spelling natuurlijk!) verteld over de reis, die een zekere mijnheer Jansen naar Duitschland maakte. Deze reiziger zag er niets dan goeds en — volle kerken! Maar.... zeggen de Jezuieten. En dan volgt een litanie van leugens en halve waarheden, waarbij zij de Jezuietisch-lage en nog steeds, ook hier, toegepaste methode gebruiken om den strijd tegen het politieke katholicisme voor te stellen als een strijd tegen den godsdienst. En dit is een leugen, want het nationaal-socialisme stelt zich niet op den weg dien de mensch kiest naar zijn God. En wie de leugen als strijdmiddel gebruikt, handelt on-christelijk. Waarmee bewezen is, dat een Jezuiet geen Christen kan zijn.

Dit lasterlijke vliegende blad No. 12 van de Jezuieten eindigde als volgt:

> „De Kerk in Duitschland wordt vervolgd, gekweld, beschimpt, verdrongen; omdat zij niet buigt voor den afgod: volk, ras en bloed, maar onvervaard verkondigt Gods woord op den Sinaï: „Ik ben de Heer uw God, Gij zult geen afgoden vereeren, maar Mij alleen aanbidden en boven alles beminnen."
> Duitschland is voor Nederland een les. Het Duitsche schip op het strand van het heidendom is voor ons een baken in zee."

De Heeren die deze gifbekers brouwden en brouwen zijn:

Pastoor H. Th. Mets, Minrebroederstraat 15, Utrecht;

Pastoor W. Nolet, N.Z. Voorburgwal 295, Amsterdam;

H. E. W. Ostendorf, Zeeburgerdijk 193, Amsterdam;

Augustijner klooster, Witmarsum;

Minderbroeder klooster, Drachten;

Dominicanerklooster, Zwolle;

Missiehuis, Velperweg 96, Arnhem;

Weleerw. Heer G. Groothuis, Seminarie, Apeldoorn;

Huize Nieuwland, Meerwijkscheweg 21, Nijmegen.

HET LIED VAN LEVIE

13

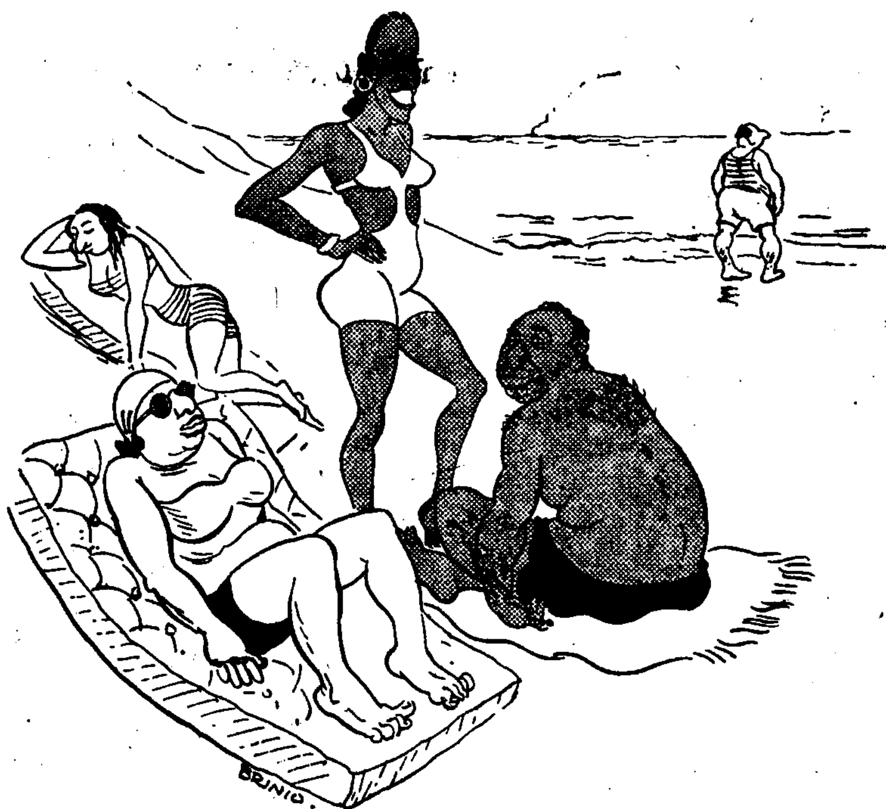
Verschuur zat dan met Sally samen....

Sal, een der Joodsche katholieken,
kreeg voor zijn slecht-gaande fabrieken
in Oss het leeuwendeel te slachten.
Geholpen door de eerste krachten
der Staatspartij in de regeering,
kreeg hij een prachtig gaande nering,
zoodat voor hem de crisis schoon was.
Zijn beste hulp was Tinus Jonas
Verschuur, minister in die dagen,
die Sal, den vakman, raad kwam vragen!
Zoo maakte Sal de crisiswetten
en wist een schema op te zetten,
dat hij zoo in elkander knoeide,
dat 't eigen Jodenzaakje bloeide.
Verschuur zat dan met Sally samen
die nieuwe wetten te beramen.

Maar 't ed'le tweetal democraten
verkreeg zoo krasse resultaten,
dat zèlfs Colijn ze niet verduurde,
die dus Verschuur de laan uitstuurde.
Doch 't heeft den boer geen lucht gegeven,
want sluwe Sal is aangebleven.
Met zijn, begrijp'lijk, zwak voor snaken,
die scharrelend millioenen maken,
wou Colijn Sally niet beletten,
zijn crisis-zaakje voort te zetten.

de goyim-kelners, voor hen draven;....

en 't strand ligt vol met vette lijven....

En Levie ziet tot zijn genoegen,
hoe, in de meeste Haagsche kroegen,
de welgedane emigranten
behooren tot de vaste klanten,
die weliswaar niet veel verteren,
maar des te luider commandeeren
en zich verheugen als de slaven,
de goyim-kelners, voor hen draven;
en die, vooral te Scheveningen,
de Hollanders totaal verdringen.
De lucht van zee- en zonnebaden
is met hun knoflookgeur beladen
en 't strand ligt vol met vette lijven
van Duitsche Joden en hun wijven.

(Wordt vervolgd).

Nationaal-socialistisch idealisme kweekt goedheid en verdraagzaamheid.

In 1918 waren wij te Kleef, toen de Belgische bezettingstroepen daarheen kwamen. Alle verkeer op straat tusschen 7 uur 's avonds en 5 uur 's morgens werd verboden. Café's, theaters enz. bleven, tot nader order, gesloten. Alle vervoer in de stad werd verboden en alleen de trams mochten rijden. Groepjes menschen mochten op straat niet bijeenstaan. Deze zouden eventueel met de wapens uit elkaar worden gejaagd. Alle wapens moesten denzelfden dag zijn ingeleverd.

Wie op straat een Belgischen officier ontmoette moest van het trottoir gaan en het hoofd ontblooten.

Huiszoekingen konden te allen tijde plaats hebben.

Niemand mocht de stad in of uit. Tusschen 4 en 8 uur 's avonds moest in alle benedenverdiepingen licht branden.

Er waren nog tallooze voorschriften meer en op overtreding van elk dezer stond de doodstraf.

Toen het publiek te Kleef in meer dan dubbele rij voor de bioscoop op toegang stond te wachten, sloegen Belgische officieren zich met rijzweepen doorgang.

Een officier, die, met een „dame" in een twee-wielig rijtuigje gezeten, een beladen hooiwagen passeerde, sloeg, bij het voorbijrijden, met zijn langen zweep den voerman in het gezicht, zoo hard hij kon.

Schrijver dezes, Nederlander, werd bij het opgaan van de Grosse Strasse door een officier, die hem van achter naderde, van het trottoir gestooten.

Toen hij, op den dag voor Kerstmis, een visum kwam vragen om de feestdagen in het Vaderland te kunnen doorbrengen, werd hij, in opdracht van den kolonel De Montigny, door twee soldaten het bureau uitgedreven.

Soldaten en onderofficieren liepen de huizen der beter gesitueerde burgerij af en verkochten sigaretten en levensmiddelen-in-blik tegen woekerprijzen.

Voor de oogen van het publiek stalen ze de signaal-riemen uit de tramwagens. Aangeteekende brieven met geld erin hadden geen kans den geadresseerde te bereiken. Gen enkel jong meisje was veilig voor de plompe toenaderingspogingen der heeren. Het was een horde beesten, vol haat en wraakzucht en losgelaten om die vrijelijk te kunnen bevredigen. Natuurlijk waren niet allen zoo. Maar velen, veel te velen!

En nu hebben wij hier het optreden van de Duitsche troepen, opgevoed in nationaal-socialistischen zin, gezien en vanaf den eersten dag tot op heden is er niets op aan te merken. Evenzoo is het in Brussel en Parijs, terwijl er toch velen in het Duitsche leger zijn, die net optreden van diezelfde Belgen en Franschen in 1918 hebben meegemaakt. Zoo zijn de leden van de nationaal-socialistische volksgemeenschap, die van het schoone ideaal van menschelijkheid en liefde, dat hun werd gepredikt en voorgeleefd door Hitler werden doordrongen tot in hun ziel. Verdraagzaam en goed, maar heldenmoedig ook en reinhard, wanneer het gaat om de verdediging van de nieuwe socialistische gemeenschap, die hun vrijheid, arbeid, brood en welvaart, kortom geluk bracht.

De rasgemeenschap moet zijn als gezuiverd graan.

„De Misthoorn" wil zijn de wanmolen, die het kaf wegslingert.

Liquidatie van de vermogens der ontbonden Vrijmetselaarsloges en neven- en onderorganisaties.

Met ingang van heden is door mij benoemd als liquidateur voor de Provincie **Zeeland**

Mr. M. H. TIGELAAR

Advocaat en Procureur te Yerseke, zulks ter vervanging van Mr. F. W. Adriaanse, advocaat te Middelburg.
Voor alle aangelegenheden bovengenoemde afdeelingen betreffende, wende men zich tot den liquidateur voornoemd.

De Algemeene liquidateur,
Mr. JOAN MULLER.

's-Gravenhage, 30 November 1940.

Liquidatie van de vermogens der ontbonden Vrijmetselaarsloges en neven- en onderorganisaties.

De liquidatie van de vermogens der ontbonden Vrijmetselaarsloges en neven- en onderorganisaties in de Provincie **Zeeland** maakt bekend, dat ieder die iets te vorderen heeft van of verschuldigd is aan bovengenoemde loges, zijn vorderingen moet indienen bij of zijn verplichtingen moet voldoen ten zijnen kantore, uiterlijk 1 Januari 1941, indien en voorzoover zulks tot dusverre nog niet is geschied.

De liquidateur voor de Prov. Zeeland,
Mr. M. H. TIGELAAR.

Yerseke, 30 November 1940.

LIQUIDATIE VRIJMETSELARIJ

ZEER BELANGRIJKE OPENBARE VERKOOPINGEN

Deurwaarder **Joh. M. van Twuijver** te **Amsterdam** zal ten verzoeke van den WelEd. Gestr. Heer **Mr. E. Th. A. Hermans**, in diens hoedanigheid van Liquidateur der Vrijmetselarij voor de provincie Noord Holland, in het Gebouw van het Groot-Oosten aan de VONDELSTRAAT 39-41 te AMSTERDAM, overgaan tot den openbaren verkoop van meerdere roerende goederen en wel op

MAANDAG 16 DECEMBER 1940

des voormiddags te HALF ELF uur

o.m.: pianola (Steck), piano (Paulet), piano (Paul Scharff, Berlin), harmonium (Mannborg), harmonium (Karl Bongardt), harmonium (Mason & Hamlin), pathéfoon met pick-up en versterker, 3 kachels, 5 gaskachels, 4 diverse kasten, groote partij diverse stoelen en armstoelen, gordijnen, loopers, matting, vloerkleeden, roodpluche vloerbedekking, divers aardewerk, stofzuiger (Vampyr), stofzuiger (Hamilton Beach), projectielantaarn, een groote partij zeemleder, enz. enz.

en

WOENSDAG 18 DECEMBER 1940

des voormiddags te HALF ELF uur

pl.m. 1500 boeken als: romans, jongens- en meisjesboeken, ontwikkelingslectuur, wetenschappelijke boeken, Duitsche, Fransche en Engelsche boeken enz. enz.

De goederen zijn te bezichtigen op Zaterdag 14 en Zondag 15 December 1940, des namiddags van 2—4 uur.

Zegt het voort.

 CRATIS

ontvangt U van ons het schitterend uitgevoerde FOTO-BOEK

„HITLER BAUT GROSSDEUTSCHLAND",

indien U ons VOOR 1 JANUARI op onderstaande bestelbon

TWEE NIEUWE ABONNE's opgeeft.

Juist in deze dagen, nu allengs nieuwe inzichten baan breken, is deze opgave niet moeilijk.

„De Misthoorn" staat trouw op zijn post als VOORLICHTER VAN ONS VOLK.

U helpt ons bij dezen arbeid! Als blijk van waardeering doen wij U onzerzijds dit schitterende boekwerk toekomen!

UITKNIPPEN OPZENDEN

Hierbij geef ik U twee nieuwe abonné's op. Ik verwacht dus van U kostelooze toezending van het fotoboek

„Hitler baut Grossdeutschland"

Naam ....

Adres ....

Woonplaats ....

BESTELBON

Wij nemen deel aan den strijd voor een Nationaal-Socialistisch Nederland. Noteert U ons dus als abonné op „De Misthoorn".

1. Naam ....
   Adres ....
   Woonplaats ....
   Betaling geschiedt per kwartaal/jaar ¹).

2. Naam ....
   Adres ....
   Woonplaats ....
   Betaling geschiedt per kwartaal/jaar ¹).

Duidelijk invullen s.v.p. ¹) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

LIQUIDATIE VRIJMETSELARIJ

Deurwaarder Gerh. Bleeker te **Groningen**, zal ten verzoeke van den WelEd. Gestr. Heer **Mr. U. P. Okken** te **Groningen**, in diens hoedanigheid van **liquidateur der Vrijmetselarij** in de **provincie Groningen** op

DONDERDAG 19 DECEMBER 1940

des voormiddags te 10½ uur

in de groote zaal van **Huize „Astoria"** te **Groningen**, overgaan tot den openbaren verkoop van diverse goederen, waartoe o.a. behooren:

vleugel (Ibach), drie orgels, Nationaal Kasregister, partij wijnen, meubelen enz.

De goederen zijn te bezichtigen op Woensdag 18 December 1940 van 's morgens 10 uur tot 's middags 4 uur.